

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 29344/2023
06.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Мраковић, адвокат из ..., против туженог „Триглав осигурање“ АДО Београд, чији је пуномоћник Бранка Цветковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1024/23 од 05.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1024/23 од 05.06.2023. године и предмет **ВРАЋА** истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1024/23 од 05.06.2023. године укинута је пресуда Основног суда у Чачку П 1959/21 од 23.11.2022. године (став први изреке). Одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плаћа на име новчане ренте због неспособности за обављање кућних послова и послова на свом пољопривредном домаћинству износ од 15.000,00 динара месечно и то сваког 01. до 05. у месецу за текући месец унапред па убудуће док за то постоје законски услови и то почев од 07.05.2014. године, као дана подношења тужбе па убудуће док за то буду постојали законски услови, с тим што је за остале рате дужан платити у једнократном износу почев од 23.11.2022. године, као дана пресуђења па до исплате (став други изреке). Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 5.000,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, произлази да је тужилац дана 16.06.2009. године доживео саобраћајну незгоду кривицом осигураника туженог, који је пресудом Основног суда у Чачку К 9240/10 од 10.10.2011. године оглашен кривим за извршено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја, у којој незгоди је тужилац задобио тешке телесне повреде у виду вишеструког зглобног прелома сегменталног типа доње четвртине леве бутне кости, зглобног интеркондилираног прелома у нивоу колена десне бутне кости, нагњечења са огуљотинама коже левог колена, нагњечења у пределу грудне кости, потреса мозга и раздерне ране левог ока. Пресудом Основног суда у Чачку П 1423/12 од 29.11.2012. године тужилац је из овог штетног догађаја остварио право на накнаду материјалне штете због оштећења на аутомобилу, накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, претрпљене физичке болове, страх и наруженост, а пресудом истог суда П 471/12 од 27.11.2013. године и накнаду материјалне штете због учињених издатака на име плаћених рехабилитационих услуга, услуга такси превоза, услуга туђе неге и помоћи и због изгубљене користи. Решењем Фонда ПИО од 29.07.2003. године тужиоцу је утврђен губитак радне способности као последица болести плућа и признато право на инвалидску пензију почев од 20.06.2001. године, коју остварује у висини од 65.000,00 динара из чега произлази да је у време предметне саобраћајне незгоде тужилац био у инвалидској пензији. Тужилац је у саобраћајној незгоди претрпео тешке вишеструке преломе доњих екстремитета са трајним последицама, које није могуће оперативно кориговати, чак ни вештачким коленом. Вештак налази да су искључиви узрок процењеног умањења животне и радне способности вишеструки преломи костију доњих екстремитета, а не болест плућа због које је тужилац пензионисан. Стога, радна способност тужиоца је умањена за 50% и уз погоршање стања у односу на период када је дат претходни налаз сада износи 60%. Тужилац је пре повређивања живео у свом домаћинству у ... где на земљишту површине 26,13 ари, поред куће и дворишта поседује и воћњак и башту коју је пре повређивања обрађивао сам, с обзиром да његова супруга као тежак срчани болесник није узимала учешће у обради имања и обављању кућних послова, а преминула је 2012. године. Након повређивања тужилац тврди да није у могућности да обавља било који посао у кући и свом пољопривредном домаћинству, због чега је био приморан да за њихово обављање ангажује друго лице, и то ББ и ВВ које је плаћао 15.000,00 динара месечно и сведока ГГ коме плаћа годишње 30.000,00 до 35.000,00 динара. Наводи да је са ДД дана 01.04.2015. године закључио уговор о повременим обављању послова вођења домаћинства и за услуге јој плаћа месечно 15.000,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца одбио позивом на одредбу члана 195. Закона о облигационим односима из два разлога. Први разлог је што послови у воћњаку по својој природи нису таквог обима да траже континуирани рад у току целе године, што би био правни основ за досуђивање ренте. Други разлог је што сматра да тужилац није пружио доказе да је остваривао зараду од воћњака и баште, односно домаћинства, јер је остваривао инвалидску пензију услед потпуне неспособности за рад утврђене још 2001. године.

По становишту Врховног суда, Апелациони суд је погрешно применио материјално право, на шта ревидент основано у ревизији указује.

Одредбом члана 195. Закона о облигационим односима прописано је да ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље дужан је накнадити му трошкове око лечења и друге потребне трошкове с тим у вези, као и зараду изгубљену због неспособности за рад у време лечења. Ако повређени због потпуне или делимичне неспособности за рад губи зараду или су му потребе трајно повећане, или су могућности његовог даљег развијања и напредовања уништене или смањене, одговорно лице дужно је плаћати повређеном одређену новчану ренту, као накнаду за ту штету.

Термин трајно повећаних потреба подразумева све додатне трошкове настале ради смањења последица недостатака које оштећени трпи због телесне повреде. Накнада за трајно повећане потребе има за циљ да надокнади недостатке које оштећени трпи због трајног оштећења физичког интегритета. Стога, то морају бити додатни трошкови, који су трајни, неопходни и редовни односно уобичајени за одређене последице телесних повреда. Накнада за трајно повећане потребе увек се одређује поређењем у односу на потребе здраве особе. Појачане потребе су издаци привремени или трајни, који се понављају, а непосредно су узроковани последицама претрпљене телесне повреде.

Овом тужбом, оштећени тужилац тражи накнаду штете због повећаних потреба ради помоћи у домаћинству и башти, а такву помоћ пре повређивања није користио. Стога је у поступку, за правилну примену материјалног права, неопходно утврдити да ли је таква помоћ тужиоцу објективно потребна, с обзиром на карактер последица претрпљених телесних повреда, у чему се састоје његове трајно повећане потребе без обзира да ли су континуиране или повремене, ако су за њега трајно повећане. Висина ове штете, уколико се утврди да је тужилац трпи, утврдила би се на основу цене одговарајућих услуга у домаћинству и башти коју мора да плати другом због сопствене физичке немоћи.

У поновљеном поступку суд ће поступити у складу са указаним примедбама и донети нову на закону засновану одлуку.

Из наведених разлога Врховни суд је одлучио, као у изреци, на основу одредбе члана 416.став 2. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**